

To je Istina na koju smo ponosni

Život u Kristu je težnja svakog kršćanina. To je jednostavno reći, a koliko je ostvarivo? Odgovor nije jednostavno dati, izdiktirati. To se ne događa jednim potezom, u jednom satu, danu, godini. Život u Kristu je cjeloživotni put s različitim, manjim ili većim, životnim iskušenjima. Svako životno razdoblje zahtijeva svoje kriterije, uvjete... Djetinjstvo, mladost, srednja životna dob i, danas poznati izraz, treća životna dob. Djetinjstvo nas upućuje na roditelje kao uzore, mladost je prezahtjevna: to je razdoblje pripreme za životni put. Od mladosti se traži da si odredi pravi životni temelj na kojemu će se nastaviti graditi sve što će nam, u budućnosti, biti potrebno. Nastavimo li dalje nabrajati past ćemo u pravu,

gotovo neizlječivu, depresiju. Pa, to je, jednostavno, nemoguće postići. Uistinu je tako ukoliko počnemo razmišljati iz svog kuta. Svaki naš kut je subjektivan. Izići iz njega pravi je pothvat. Je li baš tako? Siguran sam da bi bilo kada bismo svoj život planirali bez Božje prisutnosti. Njegova prisutnost u svakom od nas ulijeva snagu, povjerenje, samopouzdanje. Jednostavnije rečeno, Bog je život, snaga, svjetlost, povjerenje... To je Istina na koju smo ponosni. Ta Istina nas uvodi u svijet djetinjstva, mladosti...

Jedan dio životnoga puta osjetimo da bismo, imamo li Krista na umu, a imamo, morali nastaviti dalje s osobom s kojom će naš život biti dostojan življenja. To je naš životni izabranik/izabranica, to je

osoba koja će, cijeli nastavak zajedničkoga puta, biti spremna život živjeti upravo u Kristu. Ima

li takvih danas? Bogu dragom hvala, ima. Sve naše majke i očevi svojim su životom posvjedočili upravo ono o čemu govorim. U poznatoj župi u Sasini rodilo se dvoje na koje smo ponosni. To su Luka i Marija (Luka Čavlović, rođen u Sasini 1932. godine i Marija, rođena Lovričić, 1933. godine, također u Sasini) Otac i majka šestero djece koji s ponosom ističu: prije točno šezdeset godina, u Sasini, tada siromašnoj, ali duhom vrlo bogatoj istoimenoj župi pred Oltarom su započeli svoj zajednički životni put. Vjenčali su se 1951. godine. Već tada su bili svjesni da će im put biti i naporan i nepredvidiv. Istodobno se, sa sigurnošću može reći da su već tada bili svjesni da kreću putem Krista. To su ne jednom izgovorili. Ljubav, ona prava, istinska ljubav,

im je bila voditeljica. To se osjeća i danas, nakon punih 60 godina zajedničkoga života.

Bilo je uspona i padova, ratova i svih drugih nepogoda, ali ljubavi nikad nije nedostajalo. Oboje naglašavaju istinske radosti koje su dolazile s djecom, danas odraslim i ponosnim ženama i ljudima. Svako dijete je bila posebna radost, nova snaga, novi odraz zajedničke ljubavi. Svoju djecu doživljavaju kao grane mladice. Danas se Baka Marija i djed Luka diče sa svojih jedanaestero unučadi.

Luka i Marija su odraz osoba odanih vlastitom ognjištu. I u najtežim trenucima misao na ognjište povezivala ih je uz svaki kutak kraja u kojemu su stasali, kraja u kojemu su gradili život. Danas su u Sasini, sretni jer su uspjeli sačuvati život, obraz, ponos... Danas su u Sasini sretni jer imaju komu biti uzor kako se u Kristu živi.

U povodu 60. obljetnice svojih dragih i poštovanih punice i punca, kao skroman prilog, od srca, u znak neizmjerne zahvalnosti, riječju i ponekom sačuvanom fotografijom, izražava zet Mile Pervan